

TORNAREM A COMENÇAR

Vaig mirar cap al poble, totes les cases a terra en runa, gent morta per terra. El poble ja no hi era, només quedava runa. I quedava algú viu al poble? Els pares havien mort com aquella gent que hi havia a terra i que no m'atrevia mirar-los la cara per por de ser algú que coneixes. Com podia ser que en dos minuts el poble passes de ser, cases amb els seus jardins, amb gent contenta i feliç, a ser un munt de runa ple de pols, on no hi havia cap cara somrient sinó només les expressions fredes dels morts.

Les llàgrimes amenaçaven vessar-se, quan vaig notar que en Dídac m'agafava la mà. Me n'havia oblidat completament d'en Dídac amb aquella visió. Vam estar una estona agafats de la mà contemplant el poble, el nostre poble, el lloc on havíem crescut, on havíem rigut. I ara què en quedava d'aquell lloc? Finalment em vaig centrar i vaig pensar que segurament no hi havia supervivents, ara era jo qui havia de cuidar en Dídac ja que en aquell indret del món només quedàvem ell i jo.

Com que s'estava fent fosc, havíem de refugiar-nos en algun lloc. Totes les cases estaven destrossades així que no hi havia l'opció de quedar-nos al poble. Vaig decidir anar a la petita cova que hi havia al començament del camí que portava a la muntanya; perquè allí els meus amics del poble i jo hi havíem posat un sofà i unes cadires i solíem anar-hi a passar la tarda. Vaig fer aquell tros de camí amb un nus a la gola, desitjant que aquell petit racó no estigués destrossat. Quan vam arribar i vaig veure que estava igual de com l'havíem deixat ahir la Berta, en Jan i jo, em vaig treure un bon pes de sobre. Per avui ja era suficient, demà ja pensaria una solució millor, si es que n'hi havia una.

La nit va caure i amb ella el Dídac va sortir d'aquell estat de trànsit en el que s'havia quedat al veure el poble destrossat. I em va començar a fer preguntes que jo també em feia i que era incapaç de respondre. Després d'aquest allau de preguntes en Dídac em va dir que tenia fred, la veritat es que jo també en tenia, tot i ser una nit d'estiu feia un vent lleuger que et deixava congelat. Per aconseguir alguna cosa havia de tornar al poble, buscar entre la runa i era una cosa que la temia des del moment en que havia vist el poble destrossat. No hi volia tornar, no volia recórrer aquells carrers que tenien la petjada de l'horror. Finalment em vaig armar de valor i vaig decidir tornar al poble, ja que potser el primer pas per acceptar tot el que havia passat era veure les coses tal i com eren i no creure en falses esperances. Li vaig dir en Dídac que es quedés allí, m'horroritzava la idea de separar-me d'ell, ja que no volia que li passes res i si li passava no m'ho perdonaria mai. Però no volia que aquell nen innocent de 9 anys veiés l'estat en que trobava el poble.

Vaig entrar al poble que estava irreconeixible, aquell passeig amb aquell silenci ensordidor i aquella visió macabra que cobria tot el que tenia al voltant, em posava els pèls de punta i vaig pensar que aquella imatge no l'oblidaria mai, se'm quedaria per sempre gravada a la memòria.

Els peus em van portar inconscientment fins davant de casa meua, vaig decidir entrar perquè vaig recordar que els pares eren a casa de l'àvia i, per tant, no trobaria els seus cossos. Vaig entrar a la casa en ruïnes i vaig aconseguir trobar entre aquell munt de pedres i pols dos sacs de dormir i un llençol blanc per tapar l'entrada de la cova.

També vaig agafar una mica de menjar, unes quantes pomes i quatre galetes que quedaven a l'armari. Vaig agafar aigua i finalment una farmaciola amb uns quants medicament de primers auxilis.

Quan em disposava a sortir del poble vaig sentir un crit d'una nena petita que cridava a la seva Mare. El cor em va fer un salt, algú més havia aconseguit sobreviure a aquell desastre que no tenia nom. Vaig seguir els crits vaig anar a parar en una casa, hi vaig entrar i allí vaig trobar l'Olga una nena de 3 anys del poble, com podia ser que una nena tan petita hagués aconseguit sobreviure. Al veure'm es va tranquil·litzar, la vaig agafar al coll i me la vaig emportar cap a la cova. En Dídac quan va veure que hi havia un altre supervivent es va posar molt content. Aquell dia em pensava que no aconseguiria dormir al terra dur i fred i encara menys amb les vivències que havia tingut. Però no va ser així, quan em vaig estirar vaig caure profundament adormida. L'endemà al matí em vaig aixecar, vam fer un bon esmorzar amb el que havia agafat i vaig decidir que aniríem a veure si hi havia supervivents al poble del costat. Així ho vam fer, vaig partir en dos el llençol que vaig agafar ahir de casa. Una part la vaig fer servir per lligar-me a l'Olga a l'esquena com si fos una motxilla i a l'altre hi vaig posar les poques provisions que ens quedaven. Hi vaig fer un nus i la vaig agafar amb el braç com si fos una bossa.

Vam caminar una bona estona i quan vam arribar al l'altre poble vam veure un noi que tenia més o menys la mateixa edat que jo assegut en una pedra. Al veure'ns es va posar a córrer cap a nosaltres i ens va explicar que es deia Gerard i el que li havia passat. Nosaltres li vam dir que ens havia passat el mateix. Llavors, jo li vaig preguntar què estava fent quan van passar els fets. Ell em va respondre que estava banyant-se a la piscina. Em vaig quedar atònita, podia ser que l'aigua fos el que ens hagués fet sobreviure? Però llavors, l'Olga com havia sobreviscut? Vaig recapitular i vaig recordar que quan havia entrat a la cuina, que era on es trobava estava agafant un got ple d'aigua. Definitivament l'aigua era la força que ens havia salvat, no podia ser allò una simple coincidència. Li vaig explicar el que havia descobert al Gerard, ell al sentir això se li va il·luminar la cara, era un bri d'herba on agafar-nos, alguna cosa en què creure.

Després d'aquest descobriment li vaig preguntar en Gerard si hi havia algun supervivent més al poble i em va dir que no. Això em va fer desanimar però no em va prendre les ganes de pensar una solució. Després de rumiar-ho una estona se'm va acudir una idea esbojarrada. Podríem anar per tot el món en busca de supervivents, a partir dels que quedéssim podríem començar a construir una nova societat, un nou món sobre les ruïnes del que ens havien destruït.

A tots els va semblar molt bona idea i així ho vam fer, vam agafar una mica de menjar i més aigua que vam trobar al poble d'en Gerard, i vam començar la nostra recerca.

Cada vegada que en algun poble o ciutat no hi havia cap supervivent ens queien els ànims, però al mateix temps l'esperança ens donava força per continuar i quan en un poble hi trobàvem més de 3 supervivents apareixia una llum al fons del túnel, que era el nostre camí. D'aquesta manera vam crear el nou món, la nova societat

Ara ja ho saps, no subestimis mai la força de les coses, a vegades la cosa més insignificant conté la solució o la força per sobreviure.

MARTINA SABATE CORTIELLA 3r B

1r Premi de 3r d'ESO